

dum ait : « Ex impudica pudicam, ex lasciva gravem, A in similitudine columbæ tractantis frequentissime perspexisset. » Et sequenti capite scribit Joannes Diaconus : « Hinc est quod consuetudinaliter Spiritus sanctus in specie columbæ super scribentis Gregorii caput depingitur. »

(11) *Immaculatam columbam.*] Idem narrat Gregorius Nyssenus in encomio Ephræm, et habes etiam apud Metaphrastem.

Simile habes in Vita sancti Gregorii apud Joannem Dacorum, libro iv, cap. 69, ubi Petrus Diaconus, qui sancti Gregorii familiarissimus fuit, narrat, quod « super caput (Gregorii) ipse Spiritum sanctum

(12) *Meretricis.*] Idem habes infra, libro v De Vitæ Patrum; apud Pelagium, libello x, n. 24.

(13) *Vel ex solo aspectu.*] Nyssenus, supra : « Aspectusque ejus angelicus sufficiens erat, qui per se absque ulla oratione intuitus ad comiserationem permovebat. »

JANUARIUM V.

VITA SANCTI SIMEONIS (1),

STYLITÆ (2),

AUCTORE ANTONIO (3) EJUS DISCIPULO.

CAPUT PRIMUM. 170 Sanctus Simeon ex utero matris suæ electus est a Domino, et meditabatur parere et placere illi : erat autem isti pater Susocion (4) nomine, et nutriebatur a parentibus suis. Qui cum factus fuisset annorum tredecim, pascebat oves patris sui; et videns ecclesiam (5), relictis pecoribus, ingressus est, audivitque Apostolum ibi legi. Interrogansque unum seniore, ait : Domine, quid est istud quod legitur? senex respondet ei : Pro substantia animæ ut discat homo timere Deum ex toto corde, et ex tota mente sua (*Luce* x). Dixit beatus Simeon : Quid est timere Deum? Dixit ei senior : Quare me flagitas, fili? Et ille : Quasi Deum, inquit, interrogo te. Ista enim quæ a te audio, discere volo, quia ignarus sum et stultus. Respondit ei senior : Si quis jejunaverit jugiter, et obsecrationes fecerit per momenta, et humiliaverit seipsum omni homini, et non dilexerit aurum, neque parentes, neque vestimenta, neque possessiones, et honorat patrem et matrem, et sacerdotes Dei prosequitur, hic hæreditabit regnum æternum; et qui e contrario ista non custodit, hic hæreditabit tenebras exteriores, quas paravit Deus diabolo et angelis ejus (*Matth.* xxii, xxv). Ista omnia, fili, in monasterio exaggerantur. Audiens hæc beatus Simeon, cecidit ad pedes ejus, dicens : Tu es pater meus et mater mea, et doctor operum bonorum, et dux ad regna cælorum. Tu enim acquisisti animam meam, quæ jam mergebatur in perditionem. Domine reddat tibi vicissitudinem pro anima mea. Ista sunt enim quæ ædificant. Ego autem jam nunc vadam, sicut docuisti, in monasterium, ubi Deus voluerit : et fiat voluntas ejus in me. Dixit illi senior : Fili, priusquam ingrediaris monasterium, audi quæ dico. Tribulationem habiturus es; necesse est enim te servire et vigilare in auditate, et indesinenter sustinere mala : et iterum confortandus es, vas pretiosum Deo.

CAP. II.—Et statim exiens beatus Simon de ecclesia, ibat in monasterium sancti Timothei (6) magnifici viri (7); et prociens ante fores monasterii, jacebat per dies quinque non manducans neque bibens.

Et die quinta egrediens abbas Timotheus, interrogavit eum, dicens : unde es, fili? aut quos parentes habes qui sic afflictus es? aut quod est nomen tuum, ne forte aliquid mali gesseris, aut forsitan servus sis, et dominum tuum fugias? Tunc beatus Simeon cum lacrymis dixit : Nequaquam, domine, sed opto ut sim servus Dei, si ipse voluerit, quia volo servare animam meam perditam. Jube ergo me introire in monasterium, et omnibus deservire; noli me foris diutius dimittere. Tunc apprehensa manu ejus, introduxit eum abbas in monasterium, dicens fratribus : Filioli mei, ecce trado vobis istum fratrem, docete eum canones monasterii. Fecit autem in monasterio quasi menses quatuor, serviens omnibus sine querela, in quibus Psalterium ex integro memorie commendavit, quotidie percipiens cibum divinum. Cibum vero quem simul cum fratribus accipiebat, tacite pauperibus erogabat, non sollicitus de crastino. Fratres ergo ad vesperam, ille vero septimo die cibum sumebat.

CAP. III.—Una autem dierum ingressus ad puteum aquam haurire, sumpsit funem de situla, unde fratres aquam hauriebant, et involvit eum toti corpori suo nudo a renibus usque ad collum; et ingressus, dicit fratribus : Exivi haurire aquam, et non inveni funem in situla. Et illi dixerunt : Tace, frater, ne forte agnoscat abbas, quousque tempus prætereat. Putrefactum est autem corpus ejus de obligatione et asperitate funis, quia 171 secabat eum usque ad ossa; ingressus est enim in carnem ita, ut vix appareret. Quadam autem die exeuntes aliqui de fratribus, invenerunt eum cibum suum dantem pauperibus; et regressi, dixerunt abbati : unde nobis adduxisti hominem istum? Non possumus abstinere sicut ille; de Dominica enim in Dominicam jejunat, cibos quos accipit pauperibus erogat: sed et setor gravissimus egreditur de corpore ejus, ita ut nullus juxta eum stare possit; et cum ambulat, vermes de corpore ejus cadunt, lectusque ejus plenus est vermibus. Tunc exiens abbas invenit sicut illi dixerunt;

cui ait : Fili, quid est quod dicunt fratres de te? Non tibi sufficit jejunare sicut nos? An non audivisti Evangelium, de doctoribus dicens (*Matth. x*), quia non est discipulus super magistrum : erit autem omnis perfectus, si sit sicut doctor ejus? dic mihi, fili, fetor iste unde procedit? Stans beatus Simeon, nihil respondit. Et iratus abbas, jussit eum spoliari, et invenerunt funem circa corpus ejus, ita ut nihil pareret de eo nisi summitas tantum. Exclamans autem abbas voce magna, dixit : unde nobis advenit iste homo, destruere volens regulam monasterii? Rogo ergo te, discede hinc, et perge quo vis : cum multo tamen dolore et labore tulerunt a corpore ejus funem, de quo erat involutus, una cum carne ejus putrida. Facientes autem illi studium per multos dies, sanaverunt eum.

CAP. IV.—Sanatus autem post hæc, exivit de monasterio, nullo sciente; et ingressus, est puteum desertum, ubi non erat aqua, non longe a monasterio, ubi immundi spiritus inhabitabant. Et ipsa nocte revelatum est abbati quod multitudo populorum circumdarent monasterium suum cum fustibus et gladiis, dicentes : Da nobis servum Dei Simeonem, Timothee. Sin autem, incendemus te cum monasterio tuo, quoniam exasperasti hominem justum. Qui evigilans, ait fratribus : Filioli mei, visionem vidi, et multum turbatus sum in ea. Et in alia nocte vidit multitudinem virorum fortium astantium et dicentium ei : Da nobis servum Dei Simeonem; dilectus est enim Deo et angelis; quare illum vexasti? major te est apud Deum; omnes enim angeli contristantur propter illum. Ipsum autem præponere habet Deus in mundo, ita ut per illum multa signa fiant, qualia nemo fecit. Tunc exurgens abbas, cum magno timore dixit fratribus : Requirit mihi hominem illum, et adducite in hunc locum, ne forte omnes moriamur propter illum. Vere enim sanctus Dei est; mirabilia enim magna vidi et audivi de illo. Tunc omnes monachi exierunt eum quærere, et omnia perlustrantes et non inveniētes, renuntiaverunt abbati dicentes : Nullum locum reliquimus, ubi eum non quæsissemus, nisi tantum in deserto puteo. Respondit abbas : Rogo vos, fratres, ite ad perquirendum eum, sed et ego vadam vobiscum. Vere sanctus et servus Dei est. Et sumens secum quinque ex illis, venit ad puteum. Et faciens orationem, descendit cum fratribus in puteum. Vidensque illum beatus Simeon, cœpit rogare, dicens : Rogo vos, servi Dei, dimittite me una hora, ut reddam spiritum meum; adhuc enim modicum, deficiens est. Valde autem fatigatur anima mea, quoniam exasperavi Dominum. Dixitque ad illum abbas : Veni, serve Dei, ut deducamus te in monasterium; cognovi enim de te quia servus Dei es. Illo vero nolente, adducant eum vi ad monasterium, et omnes prosternunt se ad pedes ejus, fientes et dicentes : Peccavimus in te, famule Dei, indulge nobis. Beatus autem Simeon gemebat, dicens : Quare gravatis infelicem et peccatorem? Vos autem estis servi Dei et Patres. Stetit autem ibi quasi annum unum.

CAP. V.—Post hæc egressus occulte, pergit non longe a monasterio, ibique multo tempore fuit, edificavitque sibi clausuram ex lapide sicco (8), ibique fuit annos tres, et veniebant ad eum multi ad orationem. Deinde fecit columnellam cubitorum quatuor, stetitque in ea annos quatuor. Crescebat autem de eo fama sancta per orbem terræ, et faciunt ei columnam habentem cubitos duodecim, et stetit in ea annos duodecim. Rursumque fecerunt columnam cubitorum viginti, stetitque in ea annos duodecim. Tunc congregati sunt omnes habitatores loci illius, et ædificaverunt juxta ipsam columnam basilicas duas, et columnam cubitorum triginta, et super ipsam stetit annos quatuor, et cœpit virtutes facere. Multi languidi veniebant ad eum, et dæmonia habentes, et curabat eos : cæci visum recipiebant, debiliū manus restituebantur, surdi auditum recipiebant, leprosi mundabantur. Multas hic gentes inclinavit ad fidem Christianam, id est, Sarracenos, Persas, Armenos (9) et Laotos (10), similiter et Allophylos. Audientesque de eo et de virtutibus ejus, conveniebant et adorabant eum.

CAP. VI.—Tunc invidus diabolus transformavit se in speciem angeli, fulgens in splendore cum equis igneis. Et currus igneus apparuit juxta columnam, ubi stabat beatus Simeon, 172 illuxitque cum fulgore et splendore quasi specie Angeli fulgens. Et dixit diabolus blandis sermonibus : Simeon, audi verba mea, quæ tibi Dominus mandavit. Misit me angelum suum cum curru igneo et equis igneis, ut rapiam te, quomodo rapui Eliam [*IV Reg. 11*]. Tempus tuum jam est. Et tu similiter ascende jam mecum in currum, quia Dominus cœli et terræ transmisit hunc. Ascendamus pariter in cœlos, ut videant te angeli et archangeli cum Maria matre Domini, cum apostolis et Martyribus, confessoribus et prophetis, quia gaudent videre te, ut ores Dominum qui te fecit ad imaginem suam. Etiam locutus sum tibi, ne tardes ascendere. Simeon completa oratione, dixit : Domine, vis rapere me peccatorem in cœlum? Et elevans dexterum pedem ut ascenderet in currum, levavit dexteram manum, et fecit signaculum Christi. Cum signum crucis fecisset, continuo diabolus nusquam comparuit, cum argumento suo evanuit sicut pulvis ante faciem venti. Tunc intellexit Simeon artem esse diaboli.

CAP. VII.—Reversus ergo in se, dixit pedi suo : Non reverteris retrorsum hinc, sed stabis hic usque ad obitum meum, donec accersiat Dominus me peccatorem. Interea diabolus in frigore apposuit vulnus super femur ejus, et putrefactum est ita ut multitudo vermium scatescens de eo, descenderet de corpore ejus, decurrebatque de pedibus ejus in columnam, et de columna in terram. Anno autem integro stetit in columna super unum pedem. Quidam autem juvenis astitit ei, Antonius nomine, qui vidit et scripsit hæc. Juxta præceptum illius colligebat vermes, qui cadebant ad terram, porrigebatque illi sursum. At ille ponebat eos sibi in ipso vulnere, ad similitudinem

dinem justî Job, dicens : Manducate quod vobis Dominus dedit.

CAP. VIII. — Audiens autem Basilicus rex Sarcenorum (11) famam ejus, venit ad eum. Videns autem illum stantem sursum et orantem, subito cecidit vermis de corpore ejus. At ille currens apprehendit eum in fide, et posuit super oculos suos (12). Et videns Simeon, ait : Quare hoc fecisti, vir illustris, et me gravasti; vermis est enim de corpore meo putrido. Et cum hæc audisset rex Basilicus, aperiens manum suam, invenit margaritam pretiosissimam. Et dixit ad beatum Simeonem : Non est vermis putridus, sed margarita pretiosissima; cui ille respondit : Homo, secundum fidem tuam data est tibi, et benedicatur in manibus tuis omnibus diebus vitæ tuæ. Et ita ingressus est homo ille plenus fide.

CAP. IX. — Post multum vero temporis, audiens mater (13) ejus famam de eo, venit videre eum; sed prohibita est videre eum, quia locum illum mulier non ingrediebatur (14). Cum autem audisset beatus Simeon vocem matris suæ, dixit ei : Sustine, mater, modicum tempus, et simul nos videbimus, si Deus voluerit. At illa hæc audiens, flere cœpit, et rogare ut eum videret, et solutis crinibus, increpabat eum, dicens : Fili, quare hoc fecisti? pro utero quo te portavi, satiasti me luctu; pro lactatione qua te lactavi, dedisti mihi lacrymas; pro osculo quo te osculata sum, dedisti mihi amaras cordis angustias; pro dolore et labore quem passa sum, imposuisti mihi sævissimas plagas. Et tantum locuta est, ut nos omnes faceret flere. Audiens beatus Simeon vocem genitricis suæ, posuit faciem suam in manus suas, et ploravit amare, mandavitque illi, dicens : Domina mater, quiesce modicum tempus, et videbimus nos in æterna requie. At illa cœpit dicere : Per Christum qui te plasmavit, si est possibilitas videndi te, in tanto tempore alienum a me, permitte me videre te, aut si non, vel vocem tuam audiam, et statim moriar, quia pater tuus in tristitia propter te mortuus est. Et nunc ne in meipsa amaritudine perdas, fili. Hæc dicens, præ tristitia et planciu in somnum conversa est : habebat autem tres dies et tres noctes, non cessans deprecari eum. Tunc beatus Simeon oravit ad Dominum pro illa, et statim reddidit spiritum. Colligentes vero corpusculum ejus, adduxerunt in conspectu ejus. Et ille fleus, ait : Dominus suscipiat te in gaudio, quia tribulata es propter me, et portasti me in utero mensibus novem, atque lactasti simul etiam et nutriti cum labore. Hæc eo dicente, matris vultus sudabat, et corpus ejus commotum est, nobis omnibus inspicientibus. Ille autem elevans oculos ad cælum, dixit : Domine Deus virtutum, qui sedes super Cherubim, et scrutaris fundamenta abyssi, qui cognovisti Adam antequam esset, qui promisisti regni cœlorum divitias diligentibus te, qui locutus es Moysi in rubo ignis (*Exod. III*), qui benedixisti Abraham patrem nostrum (*Gen. xxii*), qui introducis in paradysum animas justorum, et animas

A impiorum mergis in perditionem, qui duos leones humiliasti, et fortia Chaldæorum incendia mitigasti servis tuis (*Dan. vi*), qui Eliam corvis deferentibus escam pavisti (*III Reg. xvii*), suseipe animam ejus in pace, et colloca eam in locum patrum sanctorum, quia tibi est potestas in sæcula sæculorum.

CAP. X. — Post hos vero dies rursum fecerunt ei columnam habentem cubitos quadraginta, et **173** stetit super ipsam annos sedecim usque ad obitum suum. In quo tempore draco grandis nimis habitabat juxta eum in partibus Aquilonis, unde nec herba ibidem nascebatur, cui etiam intravit lignum in oculo dextero. Et ecce quadam die veniebat cæcus ille draco, et trahens se applicuit ad habitaculum in quo vir Dei morabatur, totus in gyrum se complians, quasi veniam poscens, humiliatoque capite jacebat. Quem beato Simeone intente, statim exivit de oculo ejus lignum habens cubitum unum. Videntes autem omnes, glorificaverunt Deum, tamen ab eo suggerunt propter metum. Sed bestia ipsa involvit se, et mansit in uno loco immobilis, quandiu omnis populus pertransiret. Deinde surgens, adoravit ostium monasterii fere per duas horas, et sic reversa est in cubile suum, et neminem læsit.

CAP. XI. — Mulier quædam sitiens nocte, venit ad hydriam aquam bibere, in qua erat parvulus serpens; et bibens, deglutivit illum, et crevit in utero ejus. Sed multi medici, et incantatores, et magi, adhibentes studium, nihil profecerunt. Post aliquod vero tempus adducitur ad sanctum Simeonem; at ille jussit eam poni in terram, et de aqua monasterii in os ejus mitti. Tunc exclamavit fortiter, et statim exivit de ore ejus serpens, cujus longitudo erat cubitorum trium. Eadem hora crepuit serpens, qui etiam ad multorum testimonium suspensus est ibi septem diebus. Et sana facta est mulier ex illa hora.

CAP. XII. — Virtutes ejus quamvis alicujus facundia enumerare vix valeat, tamen prout sunt vires, omnino silentio eas tegi minime patiar. Factum est autem ut aqua in loco non inveniretur, et totus populus periclitabatur, et omnia animalia præ aquæ penuria. Videns vero sanctus Simeon contritionem eorum, stetit ad orationem. Circa decimam autem diei horam subito dirupta est terra, et factum est chaos magnum ab Orientali parte ipsius monasterii; et inventa est quasi spelunca, inæstimabiliter multam habens aquam. Tunc jussit fodi septem cubitis, et ex eo tempore superabundavit aqua, in illo loco usque in præsentem diem.

Quo in tempore expetentes quidam de longe orationem ipsius et opera, meridiana hora diverterunt paululum ad umbraculum arboris propter æstum ad repausandum. Cumque sederent, ecce subito prægnans cerva præteribat secus illos, et dixerunt ad illam : Per orationem sancti Simeonis te conjuramus : modicum sta, ut te comprehendamus. Quæ stetit eadem hora. Apprehendentesque eam, occiderunt, et comederunt partem aliquam ex ea. Statimque obtuerunt, et sic veniebant, sicut et cerva illa. Curren-

tes autem, venerunt ad sanctum Simeonem, portantes A corium ejus, et fecerunt ibi duos annos, et vix aliquando sanitatem recipere potuerunt. Iniquum est enim peccatum eorum recitare. Corium autem cervæ suspenderunt ibi ad testimonium multorum:

CAP. XIII. — Sed et pardus immanis erat in locis illis, qui et homines et animalia interficiebat, et in gyro omnia vastabat. Venientes autem homines loci illius ad sanctum Simeonem, nuntiaverunt ei quod tanta ac talia mala pardus operaretur. Tunc sanctus Simeon jussit de terra vel de aqua monasterii aspergi in illa loca. Et factum est. Exquirentes vero postmodum, invenerunt ipsum pardum jacentem mortuum, et omnes glorificaverunt Deum Simeonis.

CAP. XIV. — Quemcumque tamen sanabat, præcipiebat illi, dicens: Vade in domum tuam, et honori- B fica Deum qui te sanavit, et ne audeas dicere quod te Simeon curaverit, ne tibi subito deterius contingat: et ne præsumas jurare per nomen Domini, quia grave peccatum est: sed in me humili et peccatore jura sive juste sive injuste (15). Quam ob causam omnes Orientales et barbaræ gentes, quæ sunt in illis regionibus, per eum jurant.

CAP. XV. — Latro quidam de Antiochia, qui nominabatur Jonathas (16), multa mala faciens, cum a multis persequeretur, nec posset se jam ab illis abscondere, quasi leo a facie multorum persequentium fugiens, subito ingressus est monasterium; et amplexus columnam sancti Simeonis, cœpit amarissime flere. At ille dixit ei: Quis es? aut unde venisti homo, aut cur hic introisti? At ille: Ego sum Jonathas C latro, qui omnia mala feci, veni hic pœnitere. At itaque sanctus Simeon: Talium est regnum cœlorum (Math. xix). Sed ne velis me tentare, ne iterum inveniaris in sceleribus ipsis quæ reliquisti. Hæc illo loquente, ecce officiales (17) veniebant ab Antiochia, dicentes: Trade nobis inimicum et maleficum Jonathan, ne subito commoveatur civitas in seditionem. Bestiæ enim paratæ sunt ad devorandum eum. Respondit eis beatus Simeon: Filioli mei, ego non adduxi eum huc: quoniam qui adduxit eum, major nobis est, et istis talibus subvenit, etenim talium est regnum cœlorum. Et si potestis intrare, rapite eum hinc. Ego autem non possum, quia timeo eum qui illum misit ad me. Audientes autem hæc viri illi, regressi sunt cum timore 174 magno, et renuntia- D verunt omnia Antiochiæ; sed Jonathas latro per septem dies amplexans et tenens columnam, dicit ad beatum Simeonem: Domine, si jubes, ambulare volo. Respondit illi justus: Iterum in ipsa mala festinas? Dixit illi Jonathas: Non, domine, sed tempus meum impletum est. Et sic loquens cum eo, reddidit spiritum. Et volentibus eum sepelire juxta monasterium, ecce alii officiales veniebant ab Antiochia propter illum, et cœperunt clamare et dicere: Da nobis inimicum nostrum, omnis enim civitas turhata est propter illum. Respondit ei beatus Simeon: Qui illum adduxit, venit cum multitudine cœlestis militiæ, qui potens est in tartarum mittere civitatem vestram cum habi-

tantibus in ea, qui etiam hunc reconciliavit sibi: et ego timui ne subito occideret me; ne ergo amplius fatigatis me humilem et pauperem. Et ita cum timore regressi sunt, nuntiantes omnia quæ viderant et audierant

CAP. XVI. — Post paucos vero annos, factum est una die, hoc est, sexta Sabbati, et inclinavit se ad orationem, sustinens tres dies, id est, sexta, Sabbato, et Dominico. Tunc ego pavefactus ascendi ad ipsum, et steti in conspectu ejus, dixique ad eum: Surge, domine, benedic nos, quoniam populus tres dies et tres noctes habet, expectans benedictionem a te; et non respondit mihi. Et rursus aio ad eum: Quare me contristas, domine, aut quid offendi? Supplico, mitte mihi manum, aut forsitan jam a nobis migrasti? Et sentiens quod non loquebatur mihi, cogitavi ut nulli dicerem, quia timebam illum tangere. Et stans quasi hora media, inclinavi me, et posui aurem meam ad auscultandum, et non erat flatus, nisi tantum quasi odor multorum aromatum ascendebat de corpore ejus, et sic intellexi quia requievit in Domino. Et hebefactus, planxi amarissime; et inclinans me, osculatus sum oculos ejus (18), et barbam complexus crinesque capitis ejus. Et increpans dixi: Cui me, domine, derelinquis? vel ubi requiram tuam angelicam doctrinam? Quale responsum reddam pro te? aut cujus anima respiciat columnam sine te, et non luceat? Quale responsum reddam infirmis, quando veniunt et requirunt te hic, et non inveniunt? Quid dicam, aut quid loquar ego humilis? Hodie video te, crastina vero considero ad dexteram sive ad sinistram, et non invenio te. Aut quo amictu operiam columnam tuam? Heu me, quando veniunt aliqui de longe quærentes te, et non inveniunt! Et præ multa tristitia obdormivi. Statimque apparuit mihi, dicens: Non derelinquam columnam hanc, nec locum et montem hunc benedictum, in quo illuminatus sum; sed descendens, satisfac populo, et annuntia de me Antiochiæ secrete, ne tumultus fiat in populo. Ego enim requievi, sicut Dominus voluit; tu autem ne cesses ministrare in hoc loco, et reddet tibi Dominus mercedem in cœlis. Exurgens autem a somno, pavefactus dixi: Domine, memento mei in requie sancta tua. Et sublevans vestimenta ejus, proclivi ad pedes ejus, et osculatus sum vestigia illius; et tenens manus ejus, posui super oculos meos, dicens: Benedic, obsecro, mi domine. Et iterum flevi et dixi: Quales reliquias tollam a te in memoriam? Et hæc dicens, motum est corpus illius. Ego autem timui tangere eum.

CAP. XVII. — Et ut nemo sciret, descendi celeriter, et fidelem fratrem mihi Antiochianum ad episcopum (19). Qui statim veniens cum tribus episcopis, et cum illis Ardaborius magister militum (20) cum suis, tendentes cortinas circa columnam ejus, defixerunt vestimenta sua. Erant autem concheta ab auro. Et deponentibus eum juxta stare ante columnam, colligentibusque se, aves volabant super columnam, clamantes et quasi lugentes, ita ut omnes viderent.

Planctus etiam populi et jumentorum resonabat per milliaria septem. Sed et montes, et campi et arbores contristati sunt circa loca illa; ubique enim nebula tenebrosa facta est per circuitum. Ego autem considerabam Angelam (21) venientem ad visitandum eum. Circa horam septimam seniores septem loquebantur cum angelo, vultus cujus erat sicut fulgur, et vestimenta sicut nix. Et vocem ejus in timore et tremore tandiu consideravi, quandiu audire potui: quid tamen fuisset, ignoro.

CAP. XVIII. — Cum autem jaceret sanctus Simeon in feretro, volens papa Antiochiæ de barba illius pro benedictione aliquid contingere, extendit manum, statimque arefacta est: multaque obsecrationes et orationes fiebant ad Deum pro eo, et sic restituta est manus ejus.

CAP. XIX. — Supponentes autem corpus feretro, cum psalmis et hymnis (22) duxerunt Antiochiam. Omnis autem populus, qui erat per circuitum regionis illius, plangebat, quod patrocinium tantarum reliquiarum tolleretur ab eis, et quod episcopus Antiochiæ jurasset, ut nemo tangeret corpus illius.

CAP. XX. — Venientes vero in quintum milliarium ab Antiochia, in vicum qui vocatur Meroe (23), nullus potuit movere eum. Tunc quidam 175 homo, annis quadraginta surdus et mutus, subito cecidit ante feretrum, et cepit clamare et dicere: Bene venisti.

serve Dei, tuus enim adventus me salvabit; et si meruero vivere, ego tibi serviam omnibus diebus vitæ meæ. Et elevans se, apprehendit unum de burdonibus qui portabant feretrum (24), statimque movit se de loco isto. Et ita sanus factus est homo ex illa hora. Peccatum autem hominis illius tale erat: Hic amabat uxorem alienam, et volens eam adulterare, non potuit; et mortua est, et posita in monumento. At ille ivit, et violavit sepulcrum ejus; statimque obmutuit, et surdus factus est, et obligatus est in illo loco annis quadraginta.

CAP. XXI. — Tunc exeuntes omnes de civitate Antiochiæ, suscipiunt super argentum et aurum corpus sancti Simeonis, cum psalmis et hymnis, et cum multis lampadibus (25) portaverunt in ecclesiam majorem, et inde in aliam ecclesiam, quæ vocatur Pœnitentia. Multæ etiam virtutes fiunt ad sepulcrum ejus, magis quam in vita sua; et homo qui sanus factus est, ibi servivit usque in diem mortis suæ. Multi autem obtulerunt thesauros episcopo Antiochiæ pro fide, poscentes reliquias de corpore ejus; sed propter jurandum minime præstitit.

Ego humilis et peccator Antonius, inquantum potui, lectionem hanc breviter exposui. Beatus autem qui habet illam scriptam in libro, et legit in ecclesia et in domo Dei; et cum memoriam ejus fecerit, mercedem ab Altissimo recipiet: cui est honor, potestas, et virtus in sæcula sæculorum. Amen.

ROSWEYDI NOTATIO.

(1) *Simeonis Stylitæ.*] Martyrologium Romanum, 5 C Januarii: « Antiochiæ sancti Simeonis monachi, qui in columna stans multos annos vixit: unde et Stylitæ nomen accepit. Cujus vita et conversatio extitit admirabilis. » Menologium Græcorum, 1 Septembr.: Commemoratio sancti Patris nostri Simeonis Stylitæ, qui fuit sub imperatore Leone Magno, et Martyrio Antiochenæ urbis pontifice, a provincia Ciliciæ, ex castello Sesan, qui monasticam vitam ingressus in columnam ascendit, in qua quadraginta septem annos stetit, et multis per eum editis miraculis in pace quievit. » Quæ verbotenus sunt in Menæis, ubi pro Sesan. est Σισάν.

Tres fuere Simeones Stylitæ, qui non recte quandoque a viris doctis confunduntur. Trium insinuat meminit Triodius pag. 32: Οὐρανός τετραφώστηρος ἐγένετο ἐν γῆ, ἢ δις δυο αὐτῆ Συμῶνος ὁμωνυμία, οἱ ἐν τοῖς στύλοις τρεῖς εἴσι, καὶ εἰς ὃ Σάλος. « Cælum quatuor instructum luminibus in terra apparuit; bis bina ipsa Simeonia cognominatio, quorum in columnis tres sunt, et unus Salus. » Trium quoque Stylitarum meminere Menæa.

Noster hic, de quo agimus, senior est, cujus meminit Theodoretus in Philotheo, cap. 26, qui eum Cilicem dicit ex Sesa vico, et pastorem ovium. De eo quoque Evagrius, libro 1 Histor. Eccles., cap. 43 et 44; Theodorus Lector, lib. 1 Collect.; Nicephorus, lib. xiv, cap. 54, qui a Theodoretis in Philotheo, et a Simeone Metaphraste Vitam ejus scriptam refert. Prioris exstat inter opera Theodoretis, non item posterioris, nisi hæc quæ Antonium auctorem habet, etiam titulum Metaphraste olim prætulit. Ejusdem etiam meminit Eulogius archiepiscopus Alexandriæ, oratione 9, apud Photium, Cod 250; Metaphrastes in Vita Theodosii Cænobiarthæ, 11 Januarii, et in Vita Danielis Stylitæ, 11 Decemb.; Gregorius Turonensis, De gloria Confess., cap. 26; Suidas, in Συμῶν; Cedrenus, in Compendio Historiæ, anno 25 Theodosii Junioris; Glycas, iv parte Annal.

Hic primus absolute dicitur *Stylites* (licet Suidas eum etiam θαυμαστὸν admirabilem vocet), alii cum additione aliqua.

Ut secundus, in Menæis, 24 Maii: Ὁ ὁ θαυμαστὸς ὄρει: in admirabili monte. Qui junior fuit sub Justino seniore, ut ibi notatur; qui in Menologio, 24 Maii dicitur *Stylites admirabilis*; in synodo v, quæ est in Nicæna, actione v: Συμῶν Στυλίτης, ὁ εἰς τὸ θαυμαστὸν ὄρος: Simeon Stylita, qui in mirabili monte fuit. Ubi etiam sub Justino juniore dicitur vixisse a Joanne Damasceno, orat. 3, de Imaginibus, Συμῶν τοῦ θαυμαστοῦ ὄρους: Simeon admirandi montis quod, ut scribit Evagrius, lib. vi Hist. Eccles., cap. 23 (qui eum novit) Ἐν κίον ἰσθῶς ἀνωτέρω τοῦ ὄρους ἀκρωτηρίας, Stetit in columna, in summo montis vertice posita. De quo etiam Nicephorus, lib. xviii, cap. 24.

Tertius in Menæis, 26 Julii, notatione πρεσβυτέρου καὶ ἀρχιμανδρίτου, presbyteri vel senioris et archimandrite afficitur. An hic idem sit cum aliquo duorum præcedentium, vel cum eo de quo Moschus in Prato Spirituali, cap. 57, qui quadraginta milliariis ab Ægis civitate Ciliciæ vixit, et fulmine ictus interit, mihi incertum est.

Si diversus, quartus Simeon Stylita apud Moschum fuerit, cujus nulla nec in Menæis, nec in Menologio exstat memoria.

Error in primis est in Menologio, 24 Maii, ubi cum agatur de Simeone Stylita juniore, tempore Justini, male assignatur de eo agere Theodoretum, cum ille de seniore agat. Quod forte Baronium quoque in errorem induxit, cum, notat in Martyrol. Rom., ad diem v Januarii, ait de seniore Stylita agi in Menologio, 24 Maii, et de juniore 1 Septembris. Nam contra affirmari oportuit.

Hujus egregia sanctitas toti orbi innotuit. Imago ejus Romæ in vestibulis officinarum ad tutelam figebatur, ut est apud Theodoretum, supra Genovera quoque in Gallis divinitus eum velut præsentem eum vult, ut habent ejus Acta, 3 Januarii. Exstat ad eum

Theodosii junioris epistola in Actis concilii Ephesini, A tomo V, cap. 15, edit. Pelt. Scripsit quoque ad eum Leo Magnus imp., teste Evagr. lib. II Hist., cap. 9.

176 De tempore, quo vixit, ex Theodoro, inquit Baronius, ejus primordia colligi possunt, dum ait columnam jam incoluisse temporibus Meletii episcopi Antiocheni, qui sub Valente Imp. vixit, desinitque ab humanis eo anno quo celebrata est magna synodus Constantinopolitana, Siagrius et Eucharion coss., qui numeratur annus a Christo, juxta veriores chronographos, 381. Supervixit autem Simeon, ut ait Cedrenus, usque ad annum 4 Leonis Magni imp., quod etiam colligitur ex Actis Danielis Stylitæ. Est annus is a Christo 460, qua ratione jam centenarius major obdormisse dignoscitur. Apud Nicephorum in margine habetur vixisse Simeonem 103 annos, sed nihil tale in textu.

Evagrius summam Vitæ ejus severe actæ ita colligit lib. I, cap. 13. Διέτριψε τῶν ἐν ἐν σαρκὶ τῶνδε τὸν βίον διαβλέπων ἔτη ἑξ καὶ πενήκοντα. Ἐν μὲν τῷ πρώτῳ φροντιστηρίῳ, ἔθη τα θεῖα κατηχήθη, ἔτη ἑννέα· ἐν δὲ αὐτῇ καλούμενῃ Μάνδρα, ἔπτα καὶ τεσσαράκοντα· ἐν τινὲ μὲν στενωπῷ ἔτεσι δέκα τὸν ἁγῶνα διανύσας· ἐν δὲ κίσει βραχυτέροις ἔπτα· καὶ ἐν τεσσαρακονταπῆχει, ἔτη τριάκοντα. «Iste Simeones hoc severum vivendi genus in carne traducens, vitam ad lvi annos propagavit. Nam in monasterio, in quo primum divinas vivendi præceptiones didicit, annos vixit ix. In Mandra autem, sic enim vocatur, xlvii, atque horum annorum x in loco admodum angusto contigit; in columnis arctioribus vii; denique in columna quadraginta cubitorum, xxx.» Eadem habet Nicephorus, libro xiv, cap. 51, in quo error in numerum irrepit. Nam pro undetriginta scribendum triginta. Quæ putatio si vera est, non potuit pervenisse ad centesimum annum. Alioqui necesse esset asserere eum, cum xlv erat annorum, primum ingressum esse monasterium. Quod non quadrat cum Vita hic ab Antonio scripta, qui eum statim ab adolescentia ingressum esse monasterium scribit.

Ex quo hæc Vitæ summa colligitur: Cum erat tredecim annorum, pascibat oves. Inde videtur ingressus monasterium, ubi vixit anno 1; inde iii annis in clausura; post iv annis in columna cubitorum iv; iterum xii annis in columna cubitorum xii; rursus xii annis in columna cubitorum xx; post iv annos in columna cubitorum xxx; demum xvi annos in columna cubitorum xl. Atque ita exercitationis anni exsurgunt lvi, haud multum differentes a numero Evagrii.

Apud Theodoretum habetur, quod ii annos mansit in primo monasterio; x annis in monasterio Heliodori; iii annos in vico Telanesso; xxviii annis in columna, in id tempus quo Theodoretus ejus Vitam scripsit. Hic tantum habentur anni xlviii exercitationis, sed eo tempore adhuc vivebat.

Cedrenus, in Compendio historiæ, ait, an. 25 Theodosii Junioris eum columnam ascendisse, et an. 4 Leonis vita functum. Ex quo intervallo juxta computum Annalium Baronii conficiuntur tantum anni xxviii.

Contra calumniosos Magdeburgenses Stylitam hunc egregie defendit illustrissimus cardinalis Bellarminus, tom. II Controv. general. II, lib. II, De monachis, c. 39; et Alanus Copus, dial. II, c. 18.

(2) Stylitæ.] Dicitur a grammaticis et στυλος et στυλοῦ ab eadem origine ἰσσημι, sto. Suidas: στυλίτης, ὁ ἐπὶ κίονος ἰστάμενος, Stylita qui columnam insistit. Quis primus apud Romanos super columnam cellulam struxerit, docet nos Aconius in Ciceronis orationem in Q. Cæciliam, quæ Divinatio in Verrem dicitur: «Mænius cum domum suam venderet Catoni et Flacco censoribus ut ibi basilica ædificaretur, exceperat jus sibi unius columnæ, super quam tectum projiceret ex provolantibus tabulis, unde et ipse et posterius ejus spectare munus gladiatorum possent, quod etiam tum in foro dabatur.» Unde ab eodem Mænio dicta sunt Mæniana. Festus: «Mæniana ædificia a Mænio

sunt appellata; is enim primus ultra columnas extendit tigna, quo ampliarentur superiora.» Glossæ: Mænianum, Ἰῶστρα Mænianus, ἰσθίτης.

(3) Antonio.] Auctor Vitæ hujus est non incertus, ut putavit Baronius, sed Antonius, qui ipse nomen suum declarat cap. 7. «Quidam autem juvenis astitit ei, Antonius nomine, qui vidit et scripsit hæc.» Et capite ultimo: «Ego humilis et peccator Antonius, in quantum potui, lectionem hanc breviter exposui.» De hoc puto intelligere Evagr. libro I Hist. Eccl., cap. 13. Τούτου τὰς θεοσημείας γίγνασι μὲν καὶ τὶς τῶν ἀπόπτων γινόμενων, γίγνασι δὲ, καὶ λογίως ἀπίθωτο καὶ Θεοδώριτος ὁ τῶν Κυρυστῶν ἐπισκοπῆσας: «Hujus res gestas litteris prodidit cum alius quidam, qui eum oculis aspexisset; tum Theodoretus ecclesiæ Cyrenensis episcopus eadem discrete exposuit.

(4) Erat autem isti pater Susocion.] Vetus editio: Erat autem iste filius Susocion.] A nullo alio scriptore patris hoc nomen exprimitur. Tantum dicitur fuisse ex vico Sesan vel Sisan, quem vicinum suæ regioni et Cilicum ait Theodoretus. Sisan vicum habet etiam Theodorus Lector, libro primo Collectionis.

Ms. Leodiensis sancti Laurentii et in patris nomine variat, et matris quoque nomen exprimit: «Is erat filius ejusdem Isici nomine, mater autem ejus Mathana dicta est.»

(5) Ecclesiam.] Theodoretus ait fuisse ecclesiam sanctorum Martyrum.

(6) In monasterio sancti Timothei.] In Theodoro nomen hujus viri non exprimitur. Exprimuntur aliorum virorum monasteria, ut Ammiani et Eusebii; Eusebonæ et Abitonis, item Heliodori. Cui posteriori quædam conveniunt, quæ hic habentur de Timothei monasterio.

(7) Magnifici viri.] Magnificus hic est, qui magna signa et miracula facit. Vide Onomasticum.

(8) Clausuram ex lapide sicco.] In Menæis, 22 Februarii, in Vita Thalassii et Limæi est ξηρόλεθος. Quod Longus et Hervetus simpliciter lapidem vertunt, in Theodoro Philotheo, cap. 22, si tamen ξηρόλεθος in ejus textu Græco fuit. Suidas: ξηρός λίθος, ὁ ἀνευ πηλοῦ κτιζόμενος· ἦν γὰρ λίθος ξηρῶ διεσπενασμένος τὸ φρούριον, ἐκ μεγάλων λίθων συναρμωσμένον. «Siccum saxum, quod sine luto ædificiis adhibetur. Erat lapide sicco castellum interpolatum, ex magnis saxis coagmentatum.» Apud Theodoretum, in Philotheo, cap. 18, in Eusebio: Lapidibus ne luto quidem conjunctis. Contra est in eodem Theodoro, cap. 29, luto et lapidibus, quod in Menæis, πηλῶ καὶ λίθοις.

(9) Armacenos.] Armaca Antonino Cappadociæ urbs. Sed magis hic puto intelligi Armenios, ut habet Theodoretus.

(10) Laotos.] Gentem hanc nullibi invenio. Aurium populam vox Græce sonat. An iidem qui Panothi? Isidorus, lib. XI Orig., cap. 5: «Panothios apud Scythiam esse ferunt tam diffusa aurium magnitudinis, ut omne corpus ex eis contegant. πᾶν 177 enim Græco sermone omne, ὅσα aures dicuntur.» Quas hæc Vita gentes habet, Sarracenos, Persas, Armacenos, Laotos, et Alphylos, eorum loco apud Theodoretum habes Ismaelitas, Persas, Armenios, Iberos, Homeritas. lidem apud Cedrenum exceptis Homeritis; nisi quis suspicari velit apud eum ὁσημέρας, quotidianos, ex Homeritis depravatum; vel contra apud Theodoretum. Vel potius Cedrenus sua expressit ex posteriore loco Theodreti, ubi Homeritas omittit, licet priore loco eos aliis adjungat.

(11) Basilicæ rex Saracenorum.] Quærendum in historiis. Habet Theodoretus, quod præfectus quidam unius tribus seu phylarchus Saracenorum Simeonem accesserit; sed sine nomine, et in alia re.

(12) Et posuit super oculos suos.] Ritus venerationis hic est, quo rem sibi oculos contra charam indicabant. Sic cap. 17: «Manus ejus posui super oculos meos dicens: Benedictus, obsecro, mi, domine.»

(13) Mater.] Gregorius Turonensis, de Gloria confessorum, cap. 26: «Legitur in ejus (Simeonis Sty-

litæ) Vitæ libro, Nullam unquam mulierem post conversionem oculis attentis inspexit; postquam vero columnæ editori se sanctitate fervens invexit, non modo extraneæ mulieri, verumetiam nec propriæ matri se videndum permisit. »

(14) *Quia locum illum mulier non ingrediebatur.*] Idem habet Theodoretus. Item Evagrius, libro 1, cap. 14; et Nicephorus, lib. xiv, cap. 51; et Gregorius Turonensis, supra, qui mirum quid de mulieris cuspium temeritate refert: « Ferunt, inquit, quamdam mulierem indutam fuisse veste virili, et in basilicam ingredi voluisse columnæ. Tractavit secum misera agere posse per indumentum quod latere posset Altissimum, ignorans illud Apostoli: *Quia Deus non irridetur (Gal. vi)*, et licet ibi veniens ad templum erexit pedem, ut sanctum ingrederetur limen, tamen protinus retrorsum ruens cecidit, et mortua est; satisque fuit populis ne hæc ultra mulier ulla præsumeret, cum in istam cerneret ultionem pessime irrogatam. »

(15) *In me humili et peccatore jura, sive juste, sive injuste.*] Sane hoc capiendum; nec enim injuste jurandum. Vult tantum pravam jurandi per Deum abrogare temeritatem, suum potius nomen ei exponens. Huc spectat pœna cujusdam apud Theodoretum, qui votum teste Simeone factum violaverat, in cujus ore et pectore caro avis lapiduit.

(16) *Jonathas.*] De hoc non memini legere, fors nec alius quispiam. In Græco est Ἀγώντος, sine genibus, quod illi latroni cognomen fortasse an ex eventu adhæsit. Unde depravate primo scripsere *Gonathas*, inde *Jonathas*.

(17) *Officiales.*] Ita vocabant ministros publicos. Sic officium frequenter apud Auctores accipitur.

(18) *Osculatus sum oculos ejus.*] Ritus venerationis, qua præstantissima quæque membra et partes corporis osculo delibabant. Sanctus Hieronymus, in Vita sancti Pauli primi eremite, cap. 11: « Osculatus ejus oculis manibusque. » Sic mox ex humilitate: « et osculatus sum vestigia illius. »

(19) *Ad episcopum.*] Is tunc erat Martyrius, ut constat ex Evagrio et Nicephoro, supra.

(20) *Ardaborius magister militum.*] Apud Evagrium, lib. 1, cap. 15: Ἀρδαβουρίου δὲ αὐτῶν εἰῶν στρατηγόντος ταγμάτων: « Ardabutio præterea præfecto præsidiorum in Oriente. » Idem apud Nicephorum, supra.

(21) *Angelum.*] Solemnem pompam exhibitam a cœlitibus ipsa die, qua triumphans cœlum conscendit Simeon, Daniel Stylita longe lateque absens agnovit, ut habetur in Vita ejus per Simeonem Metaphrastem

A conscripta 11 Decemb. Eadem de Simeonis triumpho visio oblata fuit sancto Auxentio cum esset in Bithynia, ut habent ejus Acta apud Metaphr. 4 Febr.

(22) *Cum psalmis et hymnis.*] Mox, capite 22: « Cum psalmis et hymnis, et cum multis lampadibus portaverunt in ecclesiam majorem. » Sanctus Hieronymus, in Vita sancti Pauli primi eremite, c. 15: « Hymnos quoque et psalmos ex Christiana traditione decantans. » Frequens in primorum Christianorum ritus in his Vitis occurrit.

(23) *Meroe.*] Vicus quinque millibus ab Antiochia, uti hic dicitur, distans. De hac Stephanus: Ἔστι δὲ Μερὸν κατὰ ἀνατολὰς τῆς περὶ Δάφνην Ἀντιοχείας: τὸ ἰθνηκὸν Μερουαῖος, ἢ Μερουσίος, κατὰ τὸ τῆς ἑορτῆς ὄνομα καὶ τὸ κτητικόν, Μερουσιακός: « Locus ad Orientem non longe a Daphne Antiochiæ, cujus gentile, Meroæus vel Merusius, secundum festi nomen; possessivum, Merusiacus. »

(24) *De burdonibus, qui portabant feretrum.*] Etsi burdo ambiguum sit vocabulum, clarum hic intelligi de animali, quia in Græco μούλαι. Isidorus, lib. xii Orig., cap. 4: « Burdo, ex equo et asina. » Glossarium: « Burdo, ἤμιονος ἐξ ἵππου καὶ ὄνου θηλείας. » sic « Mulus ἤμιονος ἐξ ἵππου θηλείας καὶ ὄνου, » quod apud Varronem est in de Rrt., cap. 8: « Ex equa et asino fit mulus; contra ex equo et asina hianus. » Burdonum mentio fit in l. 49 d. De legat., libro iii.

(25) *Cum multis lampadibus.*] Et lampadibus, et cereis, et facibus, et scolacibus funera religiose olim celebrata. Acta sancti Cypriani: « Cum cereis et scolacibus. » Male hactenus ibi obtinuit, *scholaribus*, ut ex vetustis libris docui in notationibus ad Martyrologium Adonis, 14 Septembris, in martyrio sancti Cypriani.

Omisit Auctor hic, uti et Theodoretus, de obedientia ejus erga monachos Ægypti, de qua ita Suidas: Συμεών, ὁ θαυμαστός, περὶ οὗ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ μοναχοὶ μαθόντες ὅτι ἐπὶ κίονος ἵσταται, μιμνῆσθαι τῷ ξίνοι, πρῶτος γὰρ αὐτὸς τοῦτο ἐποίησεν, ἀκοινωνήσαν αὐτῷ ἐπιμῆσαν, εἶτα ἐγνωκότες τὸν βίον τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὸ ἄτυπον, πάλιν αὐτῷ ἐκοινωνήσαν: ὁ δὲ Μαρκανὸς ὁ βασιλεὺς ἐν σχήματι ἰδιώτου πρὸς αὐτὸν ἀνωῶς παρεγένετο. « Simeon mirabilis ille, de quo cum Ægyptii monachi intellexissent eum in columnam stare, insolitam rem aversati, quod primus id attentasset, eum suo cœtu excluserunt. Post autem, cognita viri vita, et animo fastus experte, rursus eum susceperunt. Marcianus vero imperator hominis privati habitu clam eum adiit. » Quæ fusius deducta vide apud Evagrium, lib. 1, c. 15; et Niceph., lib. xiv, cap. 51.

JANUARIII XXXIII.

VITA SANCTI JOANNIS (1),

ELEEMOSYNARII,

AUCTORE LEONTIO (2) NEAPOLEOS CYPRORUM EPISCOPO,

INTERPRETE ANASTASIO (3) S. R. E. BIBLIOTHECARIO.

PRÆFATIO ANASTASII INTERPRETIS

AD DOMINUM (4) NICOLAUM PAPAM.

178 Cogitante me, ac diu tacite sollicitaque mecum considerante, quid in domo Dei commodius ac dignius operari possem, ne ea videlicet præsumerem quæ mihi ex ministerio credita non sunt, nec rursus illa arripere quæ ingenioli mei vires excedunt, secundum illud Salomonis: *Mel invenisti, comede quod sufficit tibi,*